

1940 SZEP. 10.

1940 SZEP. 10.

XIX. évf. I

KÉKESIL
1989

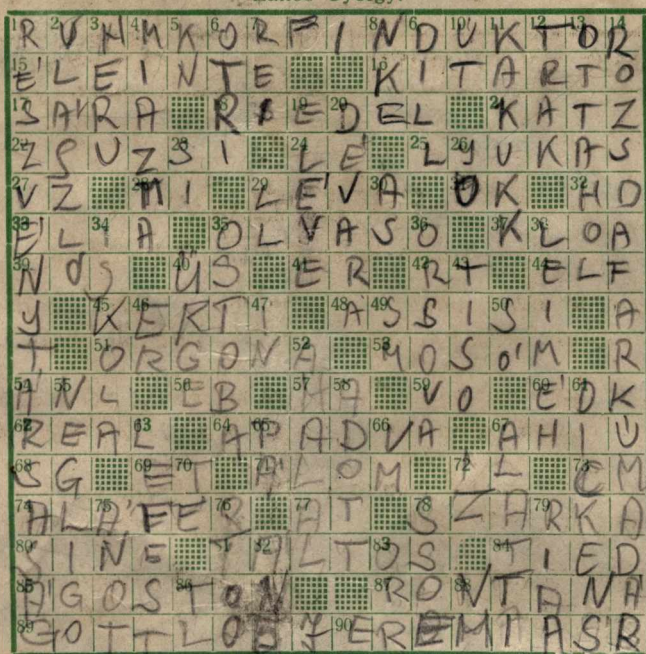

IFJÚ ÉVEK

KERESZTREJTVÉNY.

(10 pont)

Lakos György.

Vízszintes sorok:

Függőleges sorok:

1. Elektrotechnikai áramforráskészülék.
 15. Az első alkalmakkor (ék h.). 16. Ilyen fűtő is van. 17. Bibliai női név. 18. Német karmester (1827—1888). 21. Macska — németül (— e). 22. Női becenév. 24. Folyadék. 25. Folytonossági hiánya van. 27. Víz — mássalhangzó. 28. Személyes névmás. 29. Felvidéki város. 31. A cselekvés innen ered. 32. Híd — mássalhangzó. 33. S-sel a végén: Baal kultusz megszüntetője (Illés). 35. Ilyen terem is van. 37.ka (földalatti csatorna). 39. Kérdő-szó. 40. Végtelen füst (!!!). 41. Ó — németül. 42. Kereskedelmi rövidítés. 44. Német számjegy (11). 45. A legtöbb növény ilyen. 48. Legendás híró remete előneve (Ferenc). 51. Templomi hangszer. 53. kézeimet (Szállóige). 54. ANL. 56. Kútya. 57. Kötőszó. 59. Hol — németül és fon. 60. ÉDK. 62. Ilyen iskola is volt. 64. Nem áradva. 67. A lányok jelzője (névelővel). 68. SG. 69. Latin kötőszó. 71. Álzó látja. 72. Olasz névelő. 73. Cím — mássalhangzó. 74. Van hely alatta a számára. 77. Keresztül. 78. Tolvaj madár. 80. Nélkül — latinul. 81. Pogány magyar pap. 84. Nem az enyém. 85. Ebbe a rendbe tartozott Luther Márton is, mint szerzetes. 87. Elpusztítaná, tönkretenné. 89. A Rugendás család egyik kiváló tagja.

1. A kereskedelmi társaságok egyik tagja. 2. Magyar király. 3. „Ruhe!” betűi keverve. 4. Kórokozó anyag (Bemocskolás görögül). 5. Kén — mássalhangzó. 6. Vissza: ilyen háború is van. 7. Dolgok — latinul. 8. Ken — betűi keverve. 9. DILL. 10. Járművek játszóttere. 11. Hasznos madár, de tojásait idegen fészekbe rakja. 12. Ősi törzs. 13. Mutatószó és kötőszó (3 + 4 betű). 14. Rucicilla. 19. Rögtön az elején (ék. hiba). 20. Talán nemsokára ide is eljutunk (ék. h.). 23. Téli sporteszköz. 26. Megkettőzve: játék. 29. Egyforma mássalhangzók. 30. Római pénz. 34. Kulturális intézmény. 35. Buta. 36. Magyar város (erdélyi). 38. Két szó: I. oláh pénz, II. hasznos bogár. 40. Férge rágesáló. 43. Magyar hazaáruló. Szlovák elnök. 46. Német személynév. 47. Ban-ber — németül. 49. Som — mássalhangzó. 50. Fűszer. 52. A Vég. 55. Elhanyagolom — latinul. 58. Nem kapott. 61. Angol író (Charles 1812—1870). 63. Leír, lepingál. 65. Köszönés. 66. Vármegye rövidítése. 67. Nem fölötte. 70. Betű. 72. Lekvár. 75. ANOT. 76. Két szó: I. Kereskedelmi rövidítés, II. Azonos betűk. 78. „Sóse” betűi keverve. 79. „Aria” betűi keverve. 82. ÁNB. 83. Testrészt. 86. Tél — mássalhangzó. 88. Nem — mássalhangzó. 90. Mutatószó.

Elp.:

27

27

IFJÚ ÉVEK

BUDAPEST, 1940. SZEPTEMBER.

XIX. ÉVFOLYAM 1. SZÁM.

ERDÉLY

„Titokzatos szót mondtam akkor: Erdély“ Áprily

Titokzatos szó. Benne dús zamat van,
Mint gyümölcs-szóró őszi alkonyatban.

Erdély... Órtállás vöd keleti végen,
Korvin-dicsőség csóvája az égen.

Enyed, Fehérvár... Ott állanak benned
Nagy iskolái a princeps Bethlennek.

Erdély... Zseniknek lágyölű bölcsője,
Bolyaiak és Kemény nevelője.

Szentelt föld, ahol elnémult a költő,
Amilyent nem szült magyar emberöltő.

Erdély... Mély íze székely meseszónak,
Titkos mélysége szép Szent-Anna-tónak.

Küküllőmenti nektár-szülte ének,
Bősz harsogása zúgó Nemerének.

Erdély... tárt útja szép míves kapuknak:
Bennük a béke madarai búgnak.

Kincses Kolozsvár sok szép palotája,
Szent-Mihály-templom drága gót csodája.

Erdély... Magyar szó, küzdő élet, bőség,
Holló-fekete gyász, tört rabság, dicsőség.

Százszor áldottabb minden vágynál, tervnél...
Te érted sírtunk, Téged várunk: Erdély.

Vathy Elek.

Kolozsvár.

Az osztály

„Felsőbb osztályba léphet“, írták bizonyítványunkba a mult tanév végén. S most itt állunk, szemben ezzel a „felsőbb osztállyal“. Négy fal egy csomó paddal, katedrával, dobogóval és falitáblával. Teljesen olyan mint a tavalyi, csak kívül az ajtón büszkélkedik eggyel magasabb római szám s belül a szívnkben feszül valami furcsa önérzet, valami áhítatféle, amíg meg nem szokjuk. Még csendes minden. Magukba mélyedten hallgatnak a padok, lehúzott szemhéjjal szunyókál a tábla. A haragos és félelmetes katedra mintha csak horkolna. A dobogónak még a szíve is alig dobban. A levegő olajszagú, lomha, mozdulatlan. Még olyan az osztály, mint az „alvó csipkerózsika“. Él, van, létezik és még sincs benne élet.

Az életet mi visszük belé. Betámolygunk, berobogunk vagy besétálunk 30—40—50-en. Birtokunkba vesszük a padokat, felhúzzuk a táblát, rádobbantunk a dobogóra, megzörgetjük a katedra oldalát és telítjük a levegőt zsongó vagy harsogó diáklármával. S ettől egyszerre megéled az osztály. Lakályos meleg, élő valami lesz. Kicsit anyaöl, kicsit kínzókamra, de mindenképen olyasvalami, amit, vagy mondhatnám azt is, a kit szeretünk...

Nem diák az, aki nem szereti az osztályát, aki nem lép be örömmel azon a számozott ajtón. Higgyétek el, érdemes szeretni. Mi mondjuk ezt néktek, akik már körülnéztünk kissé ezen az öreg földgolyó bison. Sőt többet mondunk: odaadnánk sok mindent, ha újra mozgó, cselekvő vagy éppen harsogó része lehetnének egy ilyen osztálynak. Az emberi társasélet legszebb megvalósulási formája ez. Egy darab ideális társadalom, egy viráglevélen rezgő harmatcsepp, amelyben egy ország égboltja tükröződik.

Magatok sem tudjátok, mit is jelent néktek az osztály. Én se tudtam a ti korotokban olyan öntudatosan és világosan, mint most. Csak éreztem. Csak azt tudtam, hogy ha ott kellene hagynom az osztályt, olyan lennék, mint ágyából kitépett virág, amelynek a gyökerei ott szakadtak a földben. Könnyek futottak a szemembe az elszakadásnak még csak a gondolatára is. De szeretném, ha ti már tudatosan látnátok és szeretnétek az osztályt. Azért ezekben a bevezető cikkekben megpróbálom majd fellebbenteni a fátyolt az osztály lelki arcáról, hogy nézzetek szembe vele és vésődjön úgy a szívetekbe, mint az édesanyátok arca. Hogy úgy tudjátok szeretni is, mint az édesanyátokat. Mert nagy dologra csak a szeretet képesít. Már pedig tőletek nagy dolgokat vár a magyar jövő.

F. Z.

Őszi vasárnap

Az estben néha úgy találok,
Hogy régiművű, széttörött
Vázát ragasztok, mely fölött
Még illat leng, halk nyári álom.

Most, hogy a színek fázva bújnak,
S alétan leng a nyár tova,
A lelkem néma zongora,
Mihez nem nyúlunk finom ujjak.

Nyirkos sötétség csap szobámba,
S az ablakom ijedve reng...
Ott künn bús örülként kereng
Fényét dobálva ócska lámpa.

Haniffel Ernő.

A MI ERDÉLYÜNK

Újra történelmi időket élünk. Az egy éve lángoló európai háború ugyan hátrairinktól messze jutott, azonban lelkünkhöz most folyományaiban annál közelebb ért. Hiszen most ezeréves hazánk egyik legszebb kincséről beszél mindenki: hegykoszorúzza Erdélyről van szó.

Két éve, mikor a magyar Felvidék visszatért, csak titokban reméltük, hogy

nem tehattük; ez nem a mi dolgunk. Országunk megfontolt vezetői akkor még nem látták érettnak a dolgot.

Ma más a helyzet: a müncheni tanácskozás elismerte jogunkat az oláh kézben levő magyar földhöz. Német és olasz barátaink oldalunkon állanak, a világ még józan népei pedig belátták, hogy a világháború legnagyobb hará-

Mátyás szobra Kolozsvárott. (Fadrusz János szobrász műve.)

a megindult folyamatnak folytatása lesz. Csak azt éreztük, hogy a felbomló Csehszlovákiát más országoknak is követniök kell. A rákövetkező tavasszal, mikor hős honvédeink a tavaszi hóban és fagyban Kárpátalját szereztek vissza, ökölbe szorult a magyar kéz, ha Máramarosszigetre nézett át a szlatinai halmokról, mert a magyar város oláh kézben volt. Akkor szerettük volna Erdély ősi földje felé térni az igazságszolgáltatás hatalmas kezét. Ne kutassuk annak okát, miért

csolója, a nyertes Románia is megérett immár arra, hogy jogtalanul kapott birtokából leadjon.

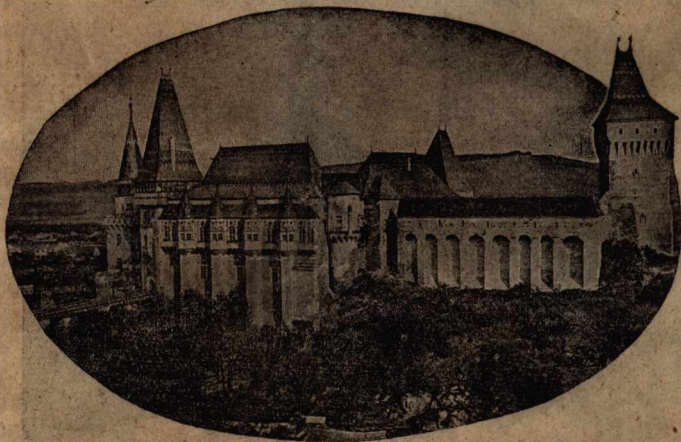
Mert Erdély 1000 éven át mindig Magyarország része, mindig magyar volt. Óslakói magyarok és székelyek (tehát minden oláh állítás ellenére szintén magyarok), majd németek (szászok), s csak a XIII. századtól szivárogtak be oda a hegyekbe az oláhok. A három államfenntartó nép között sem szerepelt az oláh, bár száma a Habsburgok poli-

ikájának folyományaképpen állandóan emelkedett. Az oláhok alacsony műveltsége nem tette államalkotóvá, az erdélyi államot a magyarság szervezte. Az ő nagy fejedelmei, a protestáns Bocskay, Bethlen, Rákócziak építették ki a kultúra védbástyáját.

Trianon ezt a magyar földet hasította le, de nem elégedett meg magával Erdéllyel, hanem a nagy magyar Alföld tiszta magyar területeit is hozzáadta ajándéknak. Összesen több, mint százezer négyzetkilométernyi területet kapott or-

lakott magyar-német helyek és a kihalt oláh vidékek között: a rendületlen hazudozás és igazsághamisítás vára íme most összeomlóban van.

Augusztus 30-án a bécsi döntés e terület felét visszaadta. Csík-Háromszék-Udvarhely vármegye egy tömbben élő székelyei vissza kerültek. A Hargita, Szent Anna-tó, Borszék-Tusnád-fürdő újra a miénk, s a legmagyarabb város, Marosvásárhely is magyar lett. El sem tudtuk képzelni Magyarországot Mátyás király Kolozsvárja, Bánffyhunjad és a

Vajdahunjad.

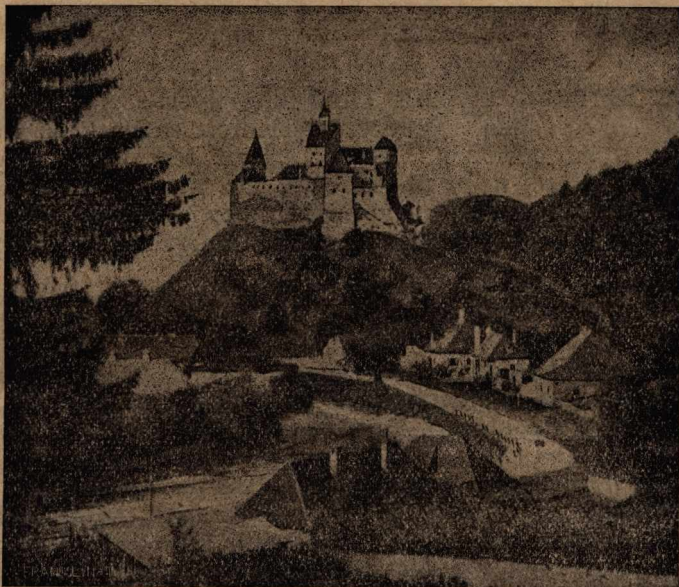
szágunkból Románia, akkora darabot, mint a mai már megnagyobbodott trianoni ország. Máramarossziget, Szatmár, Nagyvárad, Nagyszalonta, Arad, Temesvár jutott így oláh kézre. Két milliónál több magyar szenvedte a kisebbség jogtalan életét. Még az oláh statisztika sem mer másfélmilliónál kevesebb magyart elismerni; ő sem tudja letagadni, hogy Erdély városaiban nagy többségben él a magyarság. S ha az oláh térképészet a lakatlan, vagy igen gyéren lakott területeket oláh színre festette is, s egyáltalában nem tett különbséget a sűrűn

Kalotaszeg nélkül. Megtömhették ezeket az Ó-Oláhországból (Regatból) odatelepített oláhokkal (pl. Kolozsvár lakosainak száma a magyar világban 60 ezer volt, most 100 ezer!), mégis magyar ott a lélek: a kövek, a mult emlékei, a temető sírhantjai meg nem hamisíthatók: azok pedig mellettünk tanuskodnak. És Szent László Nagyvárada, Arany Nagyszalontája, a Szamos, a Sebes-Körös gyönyörű vidéke az anyaországhoz tért vissza. Végül van már most 2300 m-es hegyünk is (a Nagy-Pietrosz) a máramarosi hegyekben S

még soká folytathatnám. Azonban elég!

A természet, a földrajz tanuskodásáról azonban szintén ne feledkezzünk meg. A Szamos, a Körösök, Maros is hozzánk folynak, ide hozzák vizüket a most már újra teljesen magyar Tiszába, s még a dél felé kisiető Olt is a magyar Dunába folyik oláh földön. Szent István Magyarországa csodálatos szép földrajzi egység, és nevetnünk kell egy oláh

övezik e szép magyar földet, a magyar síkság felé pedig az 1000 m-es közep-hegységek (a Bihar és társai) úgy, mint a Felvidék peremén a Mátra és a Bükk. Csak mellékesen jegyezzük fel, milyen értékes ásvány, szén, só, fa, földgáz és egyéb kincsek rejlenek e hegyekben. Mert nem azért kívántuk, követeltük vissza Erdélyt, hogy gazdagodjunk, hanem ősi jogon, amit semmiféle történe-

Törökvár.

„tudós“ próbálkozásán, ki Nagy-Románia földrajzi egységéről elmélkedik, s azt mondja, milyen szép az oláh föld, köröskörül alföld terül el, középen meg a hegyvidék (t. i. Erdély), mint valami fellegvár mered az ég felé.

Mert félkörben a 2000 m-es Kárpátok

lehamisítás, statisztikai mesterkedés el nem vitathatott tőlünk. S ha e jogos követelés kincseket is hoz felénk, az csak a kegyelmes Isten jutalma és áldása lesz, mely jobb időket derít Trianon szenvedő mai nemzedékére...

b. d.

A visszatért Erdélyt következő számainkban ismertetjük.

A BÉKEHOZÓ

Bibliai rovatunkban ezidén is a biblia komoly tanulmányozására akarunk tanítani. Minden hónapban egy-egy nagyobb, összefüggő részt veszünk szemügyre, azt is négy-öt szakaszra bontva. Havonkint tehát legalább négyszer-ötször le kell ülnünk bibliánk mellé hosszabb időre, ha az Ifjú Évek kalauzát használni óhajtjuk. Ismételjük, amit évről-évre hallhattok: rovatunk csak a megjelölt bibliai szöveg többszörös, figyelmes elolvasásával együtt használható! Semmit sem ér, ha csupán az iskolai tízpercben futod végig a cikket. Otthon vedd elő a bibliáddal együtt, hosszabban és ismételten!

I. Móz. 5,28.

Nóé.

Ebben a hónapban Nóé életét fogjuk tanulmányozni. Nevét — az akkori szokás szerint — atyjától, Lámekhtől nyerte. A névadás nagyon fontos volt a régi világban, legtöbbször jelentett valamit; az Ótestámentom tele van ilyen nevekkal. „Nóé” annyit tesz, mint „nyugalom”. Lámekh megsejti előre, hogy fia változást hoz majd a nyugtalan, békételen világba; abba a világba, melyet megátkozott bűnbeesése után az Úr. Nóé története valóban igazolja nevét: nyugalmat, megnyugvást, békét hozott!

Az elbeszélés.

Nóé története I. Móz. 6—9. fejezeteiben van elbeszélve. Ha nem a hittankönyvből olvasod, hanem magából a bibliából, és nagy figyelemmel, akkor érdekes dolgokra akadsz. Például kétszer is megírva találsz, hogy Nóé bement a bárkába (7, 7. és 7, 13. v.), jóllehet csak egyszer ment be. Ezenkívül még számos apró mozzanatot kétszer-kétszer találsz megírva. Sőt van azután olyan adat is, mely nemcsak kétszer, de *kétféleképpen* is szerepel. Például egyik vers szerint az özönvíz kerek egy esztendeig tartott, a másik szerint csak mintegy két hónapig; avagy egyik leírás szerint minden állatból kettőt-kettőt vitt be Nóé a bárkába, a másik szerint egyes állatfajtákból hetet-hetet. Mi ennek a magyarázata?

Az a magyarázata, hogy Nóé történetének kétféle elbeszélését találjuk a bibliában *egy szöveggé összeolvasztva!* Kétféle formában élt a nép ajkán. Amikor a szentíró írásba rögzítette, akkor egyiket sem akarta a másik rovására elhagyni, inkább összeolvasztotta őket. Nem ezek az apró mozzanatok voltak fontosak előtte, hanem maga a történet, a szörnyű s egyúttal csodálatos esemény. E tekintetben pedig egyet mond mind a két forrás. Nekünk is erre a tartalomra kell ügyelnünk.

I. Móz. 6,5—12.

Isten bánata.

„M megbáná azért az Úr, hogy megteremtette az embert a földön, és bánkódék az ő szívében.” A lélekzetünk is eláll ennek hallatára. Rettentetes ítélet ez az isteni szó az emberiség felett. Néhány lappal előbb még azt mondja a szentírási: „És látá az Isten, hogy minden, amit teremtett vala, imé igen jó” (I. Móz. 1, 31.). Mi történt közbul? Az ember bűnbe esett. S a bukás útján nem volt többé megállás, egyre mélyebbre süllyedt, mindinkább *megsokasodott* a gonoszsága a földön. Nagy méreteket öltött

a bűn s kiirthatatlanná lett, mert belül, *szívében* romlott meg az ember. Ugyannyira, hogy Isten nem lát már más módot a bűn kiirtására, mint hogy magát az embert is elpusztítja! Micsoda fájdalom lehetett ez Istennek: rontani és nem teremteni! Mégis, éppen ezzel a rontással akar kegyelmesen új világot teremteni. Kiválasztja hát Nóét, a kegyes férfiút, terve végrehajtására. Nőé sem volt büntelen, de mint látni fogjuk, nyitva volt szíve az Isten előtt, hallgatott rá s ennyiben különbözött a többiektől. Ezért talál kegyelemre.

Gondolkodjunk el az ember *bűnösségén*. Nincsen büntelen lélek, mi magunk is gyökeresen gonoszok vagyunk, nemcsak tetteinkben, de belül a szívünk mélyén. Ezt mondja rólunk Isten s neki bizonyára igaza van. Keresgéljünk a bibliában olyan helyeket, melyek az embert festik le s mindenütt erre bukkanunk.

I. Móz. 6,13—7,5.

„Hit által!”

„*Hit által* tisztelte Istent Nőé, mikor megintvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített, amely által kárhóztatá e világot és a hitből való igazságnak örökösévé lett.” (Zsid. 11, 7.) Jól mondja az őszövétségi ige. Ehhez kellett aztán hit! Sehol még egyetlen csepp eső — s Nőé engedelmesen készíti a bárkát. Neveti őt gyerek és éretteszű, de ő minden csúfólódás közepette dolgozik a bárkán. Isten szavát minden ellenkező látszat ellenére is igaznak elfogadni, bekövetkezésében feltétlenül bízni: ez a hit! Olvassuk el a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetét s meglátjuk: akik megmenekültek az ítéletből, valamennyien *hit által* menekültek meg!

A bárka egy hatalmas födeles hajó volt. Inkább egy háromemeletes házhoz hasonlíthatott. *Jansen Péter* holland hajóépítő-mester 1609-ben a bibliai méretek alapján megépítette a mását, s kiderült, hogy rengeteg élhelmen kívül mintegy 7000 pár állat beleférne. (A „rekesztékek” kis fülkékét jelent. Szurokkal azért kellett bekenni, hogy vízálló maradjon. Két-két állat a fajta fenntartásához kellett; hét-hét azokból, melyek áldozatbemutatásra alkalmasak voltak s így többre volt szükség belőlük.)

I. Móz. 7,6—8,14.

Özönvíz.

Ez lett tehát az első világkorszak vége. (Érdekes az özönvíz keletkezésének elképzelése a régi ember gondolkodása szerint. Alulról és felülről egyként ömlik a víz. A mélység forrásai és az ég óceánja, melyeket a mennyezettől választott szét Isten a második teremtő napon, most újra találkoznak; Isten egy időre ismét egybefolyatja őket.) A teremtés hét napja óta egy időszak sem volt oly döntő, mint az özönvíz napjai. Csak-hogy annak a visszája volt: életből halál. Mégpedig rettenetes módja a halálnak. Képzeljük el, hogy futnak az emberek a háztetőkre, a magas pontokra, föl a hegyekre és a víz kúszik utánuk, mindenütt utánuk, hogy hullámaiba fojtsa lelküket. Az állatoknak is viselniök kell az emberre kitöltött harag átkát. Ilyen *rettenetes Isten haragja a bűnön*. A bűnnek nincsen kisebb büntetése, mint a halál!

Hogy mégse lett végső pusztulása az emberiségnek ez az áradat, csak Isten kegyelmének köszönhető. Új világot akar. Szelet bocsát hát a földre, s ez fölszárad. Persze Nőé és családja benn a bárkában alig lát valamit az egészből. A tető-ablakon át csak a fentről zúduló özönt látja. A künn folyó halálos pusztítást sejtí csupán. Nehéz *várás* ideje ez. Végre

tisztulni kezd az ég s ő ősrégi hajós-szokás szerint madarakat bocsát ki, telve reménységgel. Többszörös hasztalan próbálkozás után nem tér vissza a galamb. (A galamb és az olajfaág azóta a béke jelképei.) Nőé menekült!

I. Móz. 8,15—22.

Égőáldozat.

Az új korszak Nőé áldozatával kezdődik. *Egészen égő áldozatot* mutat be. Ez azt jelenti, hogy az állatokat teljes egészükben elégeti az oltáron. Jól meg kell értenünk Nőé áldozatának jelentőségét. Annál inkább, mert ma egyáltalában nem érezzük szükségét, sőt furcsának találjuk. Az ótestamentomi ember az áldozatban több gondolatot juttatott kifejezésre. *Először* is elismeri benne bűnösségét, kárhozatra méltó voltát; amint az egész állat feláldoztatik, úgy ő is *mindenestül érdemes a halálra*. Minden porcikája vétkes Isten előtt s nem menekülhet meg mentésekkel haragja elől. *Másodszor* azt a *kérését* is kifejezésre juttatja, hogy engesztelődjék meg Isten; elégedjék meg az állat halálával, engedje el az ember halálát s *béküljön meg* vele. *Harmadszor* azt is érezte az ótestamentomi ember, hogy Isten csakugyan, *valósággal kiengesztelődik* az áldozat bemutatásakor, hiszen ő rendelte azt. Egyszóval váltságnak, *mégváltásnak* nevezhetnők az áldozat értékét. Jézus Krisztus is áldozati halálával váltott meg bennünket. Minden áldozat az ő áldozatának előjele volt.

Nőé áldozatát kedvesen fogadja az Úr s rá alapítja az új világ folyását. Nem az ember lett büntelenné, csak az Isten határozta el magát irgalom gyakorlására. Ez az irgalom *hosszútűrésében* mutatkozik meg. Bűnössége ellenére sem törli el az embert a föld színéről, míg e föld léssen.

I. Móz. 9,1—17.

Új világrénd.

Kemény törvényeket ad Isten az új világba, hogy azt fenntarthassa, hogy az emberek egymást ki ne irtsák. Milyen más világ ez már a teremtéséhez képest. Belép a világba a *félelem* és a rettegés; az állatok félnek az embertől, s ember is az embertől. Az ember állatok húsával táplálkozik ezentúl, vagyis azok halála árán él. Az ember véré, életét azzal kénytelen Isten védeni, hogy a gyilkos bűnéért halállal lakol; Isten parancsából kell az 5-ik parancsolat ellen vétőket kiszakítani az élők sorából. (1—7. v.)

Ennek az Isten hosszútűrésén s kemény új parancsolatain felépülő új világnak isteni jele is van: *a szívárvány*. Mintha csak a pusztító, harcos Isten letenné kezívét, melyből halálszerző nyilait lődözte az emberekre. Isten leteszi a fegyvert. Kézívét a felhőkbe akasztja annak jeléül, hogy megszűnt haragja, vége van az emberekkel való háborúskodásának. Itt a béke. A Nőével kötött szövetség tehát a béke szövetsége.

Keressük fel még a következő *íráshelyeket*: Es. 54, 9., Máté 24, 38—39., Luk. 17, 26—27., I. Pét. 3, 20—21., II Pét. 2, 5; 3, 6. Valamennyi Nőéra mutat.

S. L.

BEKÖSZÖNTŐ

19. évfolyamát kezdi a mostani évvel az Ifjú Évek.

Szeretettel köszöntjük olvasóinkat, s hangzatos szavak helyett, komoly elhatározással kezdjük munkánkat, hogy minél kedvesebb lapot tudjunk olvasóink kezébe adni. A papirkorlátozás keretein belül a tavalyi 208 lap helyett 240 lapot fognak kézbe kapni.

Ami az Ifjú Évek tartalmát illeti, egészen természetes, hogy régi bevált rovatainkat tovább folytatjuk. Lesz ez évben is bibliai rovat, Innen-onnan, Mák Pista is elmondja bölcs tanácsait. A Zsengék tárt karokkal várják a jelentkező ifjú tehetségek írásait. Új rovatot indítunk ezeken kívül az októberi számban, mikor közkívánatra bélyegrovatot kezdünk.

Nem feledkeztünk meg a folytatásos regényről sem. Nem a mult regényes világába vezetjük olvasóinkat, hanem az iskolai életbe. Egy kis áiak körül csoportosulnak a változatos események, Laki Tibornak, az Ifjú Évek régi munkatársának tollából.

Már most felhívjuk a figyelmet az első számban hirdetett pályázatokra. Rajta, jelentkezzetek minél többen írásaitokkal, hogy méltó jutalmat vihessetek el! Hisszük végül, hogy rejtvényeink megfajtogárdája ez évben is szaporodni fog, s a multhoz hasonló buzgalommal fog havonként pontosan jelentkezni. A pontszámokat ez évben is havonként mutatjuk ki, hogy ez is munkára buzdítsa az esetleg lankadókat. Mindenben a kitartás vezet csak célhoz: áll ez különösen a rejtvényversenyre, mert csak az a megfajtozható érhet el év végére megfelelő értékes pontszámot, aki rendszeresen küldi be megfajtozását, s nem marad el időnként.

És most bizalommal vesszük kezünkbe a szerkesztői tollat, ülünk írógépink elé, mert bizunk benne, hogy közös munkával és lankadatlan kitartással hasznos munkát végzünk evangélikus ifjúságunk nevelésére és szórakoztatására. Hasonló jó munkát és szerető érdeklődést kérve, előre, Isten nevében!

Pályázat!

Az Ifjú Évek szerkesztősége a következő pályázatokat hirdeti:

1. VERS. Jutalom: I. díj 10 pengő, II. díj 5 pengő, III. díj jutalomkönyv.
2. RAJZ. (Ceruza, tusrajz, linoleum-metszet.) Jutalom: I. díj 15 pengő, II. díj 10 pengő, III. díj jutalomkönyv.
3. ELBESZÉLÉS. Különválasztva felső és alsó osztályosok számára.

Felső osztályosoknak (V—VIII., tanítóképzsők, más középfokú iskolások). I. díj 15 pengő, II. díj 10 pengő, III. díj jutalomkönyv.

Alsó osztályosoknak (polgáristák, I—IV. gimn.). I. díj 10 pengő, II. díj 5 pengő, III. díj jutalomkönyv.

4. ÚTLEÍRÁS. (Erdélyről szóló mű előnyben részesül.) I. díj 10 pengő, II. díj 5 pengő, III. díj jutalomkönyv.

A pályázatban részt vehet a lap minden előfizetője. A pályaműveket aláírni nem szabad, hanem jellegével kell ellátni. A nevet borítékba kell ugyanolyan jellegével mellékeni. Írjátok rá az elbeszélésnél, hogy alsós vagy felsős pályázó műve-e.

Beküldési határidő: 1940. nov. 15-e.

Bors Jani nyári kalandjai

Kékesi László rajzriportja

I. RÉSZ.

Megérkezésemkor külön diszszázad vonult ki és meleg ünnepségekben részesített.

Egész nyaram „Ép testben, ép lélek” jeligével a sportnak szenteltem. Már az első héten küldöttség jelent meg nálam és felkért, hogy vegyem át a helyi labdarugócsapat edzői tisztjét. Ezt örömmel vállaltam és sportszerű játékokra tanítottam a fiúkat „Az ellenfél nem ellenség” jelszóval.

Vadászni jártam... — kizárólag nagy vadra.

LU-JI, A HITVALLÓ

Írta: Farkas Zoltán.

A tarka-barka lampionok, mint mindig, ma is valami vidám népünnepély hangulatát szórták szét San-Francisco kínai negyedére. Pedig csak a legádázabb hétköznapi sürgött-forgott a szép hangulatlámpák alatt. Zöldbabbal, rizzsel, gyümölcszel és zöldséggel megpakott kosarak álltak a boltok előtt, két-kerekű riksák futottak versenyt a vilamossal és autókkal, egymás útját keresztező embertömeg szaladt a munka, pénz, üzlet és szórakozás után.

Egy kis kínai fiúcska, névszerint *Lu-ji*, lélekszakadva törte magát keresztül a hullámzó tömegben. Összeszorított öklével néha szétmázolta arcán a szeméből alácsurgó könnyeket s rohant rohant hazafelé. Az egyik úttest fölé nyúló faerkélyen nemsokára megpillantotta *Kicsike-Rit*-et, hároméves öcsikéjét, amint egy játékbékát lógázott egy hosszú fonálon.

Lu-ji egyenes ide tartott. Elrobozott még az „Aranyfog”-hoz címzett ház előtt is. Pedig itt máskor mindig meg szokott állni. A ház gazdája ugyanis öt óriási aranyozott sárkányfogat rakott ki az erkélyének mellvédjére, annak jeléül, hogy jó pénzért bárki rossz fogát hajlandó kicserélni aranyfogakkal. Ha nem is olyan nagyokkal, mint amekkorákat mutatoba kiakasztott.

Nem, *Lu-ji* most nem állt meg itt sem. Belökte a keskeny ajtócskát a *Kicsike-Rit* himbálódzó békája alatt s feldőbörgött a szűk falépcsőn egy kis félhomályos helyiségbe.

Ott ült az édesanyja egy kis asztalka előtt és vörösre dagadt szemeit erőltetve, szorgalmasan kötötte be fonállal a gombalakú fadarabokat. Igazi

kínai munka volt. A kínai hagyomány csak ilyen gombokat tűr meg a kínai ruhákon. Pár filléres munkabérért be sok kínai nő kötögeti ezeket a gombokat virradattól vakulásig!

— Az apukát... az apukát... elvitték! — tört be *Lu-ji* kétségbeesett sírással a szoba csendjébe. — Elvitték a nagy vízre! Sohsem jön többet vissza, azt mondta Ting bácsi...

Az asszony kezében megállott a fonál. Sárga arca kísérteties sápadtsággal világított a félhomályban. Szeme rámeredt a zokogó gyermekre. „Nem, nem, ez lehetetlen!” — suttogta alig hallhatóan. Tegnap este nem jött haza a férje. Csodálkozott rajta és borzasztóan gyötörte az aggodalom, hisz sohse szokott elmaradni. De nem mehetett utána, nem kereshette, mert asszony volt s a kínai nők nem léphetnek ki egyedül az utcára. Így hát csak ült, ült odahaza és szorongó szívének fájdalmát belekötötte a színes gombokba. S most ime, jön ez a gyermek.

Lu-ji pedig sűrű csuklás és szüppögés közben mondta tovább a szörnyű hírt:

— A gonosz „embervadászok” viték el egy amerikai halászhajóra. S a hajó még tegnap este elindult Alaska felé. A csunya Ting bácsi azt mondta, hogy ezt az istenek tették apukával, mert *keresztényen* lett! A hajó legalább fél évig nem jön vissza, de apukát akkor sem hozza vissza, mert azt mondja Ting bácsi, hogy a hajósok nemsokára a tengerbe dobják. Nem jön többet vissza... nem jö... hön... — s a kisfiú hangja görcsös zokogásba fulladt.

A dermedt asszonynak csak most ért a szívéig a szörnyű hír. Hangos sikoltással ugrott fel s térdreomlott a kis bálványszentély előtt. Még a pogány hitet követte. Jajveszékelő sírással ostromolta az irgalom istennőjét. Aztán felugrott, meggyújtotta a szobor előtt az áldozati lángokat és ismét földre rogyott. Keze kinyúlt *Lu-ji* után is, hogy térdre vonja a bálványkép előtt. De a fiú kiszakította magát a kezéből.

— Nem! Nem! Ott én nem imádkozom!

Lu-ji ugyanis édesapja kívánságára a missziói iskolába járt és ott réges-

Igy találta őket Ting bácsi, mikor felcsoszogva a lépcsőn, durván belökte a szobácska ajtaját. Megállt az ajtóban és látható jóleséssel szemlélgette a nagy sírást, jajveszékelést.

— Az ugyan vissza nem jön többet... Alaposan megfogták — markolt bele durván a szívükbe.

Nem hatás nélkül. Az asszonyból újuló erővel tört fel a jajveszékelés. Hiszen úgy szerette a férjét. Különösen amióta az új hite olyan szeliddé és szeretetteljessé tette. S most egyszerre nincs többé! Oh, jaj...

De hát mi is történt tulajdonképpen

Az apukát... elvitték.

Móritz S. (Pápa) rajza.

régen megfogadta már, hogy a bálványistenekhez nem imádkozik többet, sem pedig áldozati lángot nem gyújt előttük.

Közben a *Kicsike-Rit* is betepegett a szobába, kövér kezecskéjében szorongatva a zöld játékbékát. Ajka valami boldog érdekeséget akart anyukájának elgügyögni, de mikor meglátta őt a földön, hangos jajveszékelés közepette, a boldog mosoly csak lehervadt kis rózsaszínű ajkairól s egy pillanatig segítségkérően pillantott körbe apró mandulaszemeivel, majd elgömbült a szájacskája és hangos bömbölésbe kezdett ő is.

Lu-ji édesapjával? Kik azok az „embervadászok”?

Ting bácsi széket kerített maga alá és nem törődve a folytonos jajveszékeléssel, elmagyarázta az egészet.

Az ilyen alaskai halászatra induló hajók igen nehezen kapnak legénységet, mert a munka felettébb nehéz és veszedelmes. Inkább csak kínaiak, de azok közül is a söpredéknép szerződik fel hozzájuk. Aki a szerződést aláírja, annak a kapitány azonnal leszámol a markába 150 dollár előleget. Ezen kell nekik szerszámot és megfelelő ruhákat,

meg élelmiszert venniök. Akad aztán köztük, aki a ropogós dollárokat zsebre-vágja s a „bevásárló körútról” sohse tér vissza többet a hajóra. A hajóskapitányok úgy igyekeznek védekezni ez ellen, hogy valami detektiv-csoportfélét tartanak, akik a hajó indulása előtt végigjárják San-Francisko kínai negyedét és tolonckocsiba szedik össze a szerződés aláírása után megszökött kínaiakat. Ezeket hívja az utca népe „embervadászok”-nak és menekül előlük mindenki, amerre át. Mert a derék „embervadászok” nem valami nagy lelkiismeretességgel úzik hivatásukat. Ha nem találják a leszerződött személyt, akkor megfognak helyette egy akármilyen más kínait, aki éppen útjukba akad. Nekik csak az a fontos, hogy embert szállítsanak, mert minden elfogott ember után 50 dollár úti a markukat. S ha az illető ok nélkül elfogott, szabadulni akar a hajóról, annak más módja nincs, mintha kifizeti a kapitánynak mind a 200 dollárt, amivel az károsodott.

— Hát ez történt apáddal! — fordult *Lu-ji*-hez Ting bácsi kárörvendő mosollyal — S tudod-e miért? Mer’ ahhoz a Jézushoz szegődött. Én már régen megmondtam neki, hogy az istenek nem fogják büntetlenül hagyni az ilyen ámulást. És most jobb neki? Oda fog veszni, mint a vízbe dobott macskakölyök. Hisz sohse volt tengerész, se halász. A fehér szalagot akár már be is fűzheted a hajadba. (A kínaiaknál a gyász jele.) S miközben ezt mondta, borostás, sötét képére önelégült, gonosz mosolygás ült ki. Nagy, odvas fogai úgy bújtak elő széthúzódó ajkai közül, mint gúnyolódo sárga ördögfiókák. *Lu-ji* émelygett az undortól. De ahogy tiszta gyermekszemmel rávillant a vénember zacskós, ráncos szemhéjából ki-

vigyorgó gonosz rócatekintetére, egyszerű, mint villámütés járta át a belsejét egy szörnyű gondolat. Úgy érezte, veséjébe lát a gonosz vénembernek.

Iszonyatos düh öntötte el. Odaugrott az öreghez, belemarkolt a ruhájába, teljes erejével megrázta s úgy köpködté a szavakat az arcába, rekedten, fulladozva, mint ahogy a megszorított macskakölyök pofoz és fúj a kutya pofájába:

— Te... te vetted fel a pénzt... s magad helyett az apámat fogattad el... Gazember!...

Ting bácsi megkövülten bámult egy pillanatig a magából kikelt fiú krétafehér arcába. Ilyen élesszeműnek mégsem gondolta ezt a kölyköt. De aztán hamarosan összeszedte magát. Szeme gonoszul összehúzódott s a következő pillanatban olyan hatalmas pofon csattant el a ruhájába kapaszkodó fiú orcáján, hogy földre zuhant tőle. Ott rugdosva, hörögte:

— Micsoda?... Ezt merészeled... Majd én megtanítlak... te, nyavalyás kölyök... A nyáron jövök érted és viszlek dolgozni, megértted?...

— Soha... — sikoltozta a gyermek — soha!... Gyalázatos gazember vagy... az én apám jó ember volt... s te eladtad az „emberhalászoknak”... Gazember... gazember...

Ting bácsi erre még jobban dühbe jött. Nyakánál fogva felrántotta a földről s hatalmas pofonokkal akarta elhallgattatni. De a gyerek annál dühödtebben rikácsolt:

— Gazember... gazember... Nem megyek el veled dolgozni... Gazember vagy... gazember...

Az öregember végül is lódított rajta egy hatalmasat, hogy *Lu-ji* a szoba sarkába zuhant.

— Majd azt meglátjuk, hogy gyüszs-e vagy nem... Te nyavalyás... — és káromkodva, dühödten eldübörgött.

Lu-ji kívánszorgott a balkonra és zokogva hullott le a sarkába. Alatta friss lármával folyt az utca élete, mint egy tarka-barka folyó. Az ezer és ezer lampion színes sugarakat hintett reá, mintha ezer játékos tündér dobálna teli színes csokoládépapírral. Minden olyan szép, minden olyan játékos és vidám — csak szegény *Lu-ji* szíve sötét mérhetetlenül és keserűn.

Oh, hogy gyűlölte, *gyűlölte* ezt a gonosz Tinget. Édesapja ott hányódik valahol a végtelen óceán hideg, sós hullámain, s talán sosem kerül vissza! Édesanyja itt térdel a bálványai előtt és szűkölve, nyöszörögve jajgat, mint egy csapdába került állat. Mellette a kicsike, ártatlan szemű *Rit* szüpög, ki mit sem ért az egészből, csak érzi, hogy valami szörnyű fekete végzet szakadt le rájuk. Ómaga itt a sarokban ütésektől és rúgásoktól sajgó testtel és borzalmas kilátású holnappal... — És mindezt, mindezt egyetlen egy gonosz ember zúdította reájuk, Ting bácsi.

— Gyűlölöm... *gyű-lö-löm!*... — sikoltotta bele a színesen kavargó világba s tehetetlen dühében az erkély fájába rágcsált bele ölésre, szagatásra, bosszúra éhes fogaival.

Oh, mi szép volt a világ még két nappal ezelőtt! Hogy szerették egymást az édesapjával! Milyen szép dolgokat terveztek ki együtt! Hányszor lelkesedtek, örvendeztek, imádkoztak együtt kedvenc tervük felett. Mire *Lu-ji* megnő — tervezték — addigra az édesapja összekuporgat annyi pénzt, amivel átkelhetnek régi hazájukba, Kínába. Vehetnek majd egy kis házacsokát, földcsokét is, ahol az édesanyja és a kis

Rit dolgozgatnak. Ők ketten meg mást sem tesznek, csak járják a falukat-városokat és beszélnek az embereknek az Úr Jézusról, aki olyan boldoggá tudja tenni a benne hívőket! Oh, milyen gyönyörű volt mindez! S most mindennek, mindennek vége! Oh, hogy gyűlöli ezt a gonosz Tinget!

De... szabad ezt? Szabad gyűlölni? Hiszen mennyiszor mondta édesapja, meg hányszor hallotta a missziói iskolában is, hogy azoknak, akik Jézust szeretik, senkit sem szabad gyűlölni, még az ellenségüket sem. Még azokat is szeretni, azokért is imádkozni kell. Ting bácsit is szeretni kellene?

— Nem... nem tudom szeretni... Én gyűlölöm! — jajdult fel *Lu-ji* hangosan. — Tönkre tette édesapámat, tönkre tett mindnyájunkat. Az ilyen ember nem juthat a mennybe! Gyűlölöm, *gyűlölöm*.

Igy vergődött szegény *Lu-ji* az erkély sarkában. Lassan-lassan enyhült szívében a fájdalmak és indulatok hullámverése s egy pillanatnyi csendben tisztán hallotta ott bent a kérdést: „Lehet valaki Jézus bizonyágtevője, aki gyűlöl és nem tud megbocsájtani?”

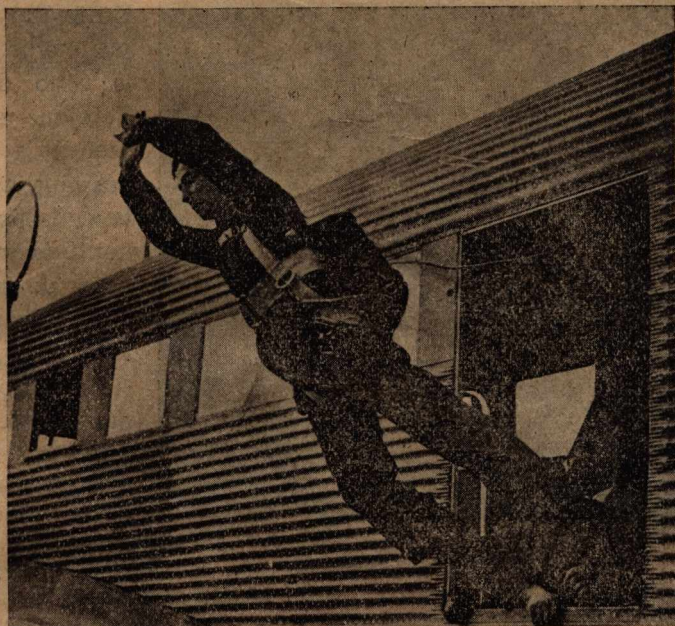
Kegyetlen éles volt a kérdés. *Lu-ji* megtorpant előtte. Nem, az bizonyos, Jézus bizonyágtevője nem lehet olyan, aki gyűlöl. Az ő édesapja Jézus bizonyágtevője volt. Vajjon ő, ott kint az óceán tetején megbocsátott-e Ting bácsinak?

— Ha tudnám, hogy ő megbocsátott, én is megbocsátanék — elmélkedett tovább. — Ha édesapám visszajönne és azt mondaná: Én megbocsátok Ting bácsinak, akkor én se gyűlölném többet. De... ha édesapám nem jön vissza többet, ...nem, ...nem bocsátok meg neki soha... soha... Gyűlölöm, *gyűlölöm!* (Folyt. köv.)

AZ EJTŐERNYŐ

Ha ráfújunk egy szál pitypang bóbítájára, egész sor apró ejtőernyőt indítunk útnak. Miközben a levegő áramlása tovább viszi őket, lassú lebegéssel simán érnek földet. Ezt a képet idézi emlékezetünkbe a mozi híradója, amikor egy repülőgépből ejtőernyős katonának egész raja ugrál ki egymásután.

indul el, de amint növekszik a sebessége, még inkább nő a levegő ellenállása, úgyhogy bizonyos sebességet elérve, azontúl a test már egyenletesen mozog. Az ejtőernyő-ugrás rekordere, a dán Trandum 7000 m magasból ugrott le, de ejtőernyőjét csak 1700 m magasságban nyitotta ki. Légüres térben a sebes-

Kiugrás a gépből.

A levegő ellenállása minden leeső test mozgását fékezi aszerint, hogy milyen az alakja, mekkora a súlya? Tűzhányókítörések idején a légkörbe jutó hamu évekig lebegve festi pirosabbra a és alkonyati ég alját; a dohányfüst részecskéi olyan lassan esnek, hogy órákig eltart, míg leülepednek; szerencsénkre az esőcseppek sem a $v = \sqrt{2gs}$ képletből számított sebességgel csapódnak a fejünkre. A leeső test ugyan gyorsuló mozgással, folyton növekvő sebességgel

sege ebben a pillanatban körülbelül 300 m másodpercenként lett volna. De a levegőben eső ember sebessége legfeljebb „csak” 60 m másodpercenkénti értékre nőhet, tehát ekkora volt a sebessége, amikor az ejtőernyőt kinyitotta. Ez azután az esés sebességét még a tízedrészére csökkentette. Az ejtőernyős akármilyen nagy magasságból ugrik, olyan sebességgel érkezik a földre, mintha csak 2 m magasról ugrott volna le. A teljes, nehéz felszereléssel leugró

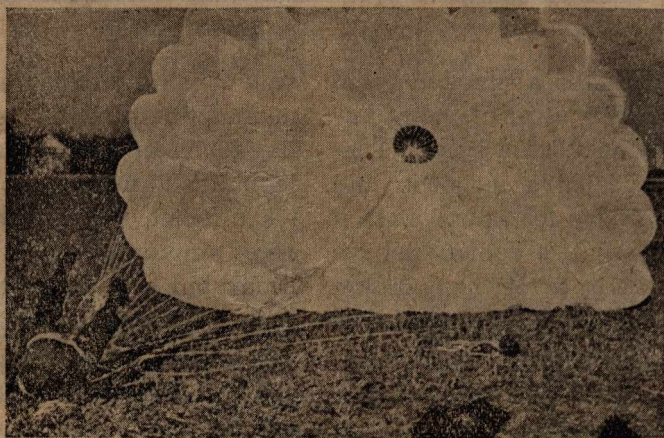

A föld felé...

katonának ennél nagyobb a sebessége. Ezért külön, alapos kiképzésen gyakorolják be, hogyan kell a földreérkezés pillanatában szándékos bukfencezéssel, gurulással az esés lendületét fokozatosan megszüntetni.

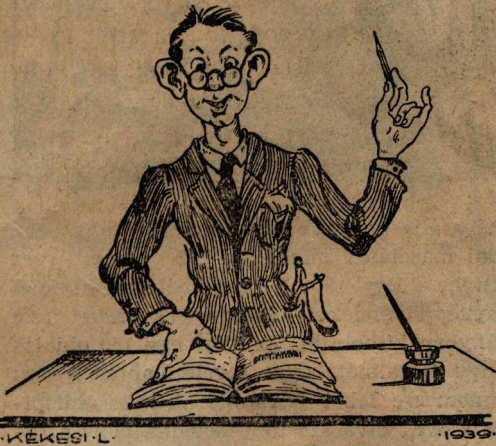
Az ejtőernyőt finom szövésű gyapotból, vagy japán selyemből készítik. Különálló cikkekből szabják egybe, ezek a cikkek is több darabból állnak. Tetején nyílást hagynak, ezen át a levegő keresztül áramlik, az ernyő fölött a levegő örvénylését csökkenti és szabályozza, úgyhogy az ernyő nem végezhet túlságos lengő, hirtározó mozgást esés közben. A zsinórokkal, felerősítő pántokkal, védőburokkal felszerelt ejtőernyő teljes súlya körülbelül 10 kg.

Ki.

A földön.

Mák Pista VIII. o. tanuló előadásai az iskoláról

Édes öcsém!

Mint régi ismerősöket üdvözöllek az új tanév kezdetén. Remélem, ha felvilágosító előadásaimat szorgalmasan hallgatjátok, hamarosan sokkal helyesebb fogalmaitok lesznek az iskoláról.

Ezúttal az év kezdetéről akarok beszélni. Itt három döntő pillanat van: az iskola megpillantása, találkozás a baj-társakkal és elhelyezkedés az osztályban.

Tudom, hogy mindjárt szept. 9-én nagy csalódás ért benneteket. Egész nyáron arról ábrándoztatok, hogy az iskola, részint a sors kifürkészhetetlen akaratából, részint a ti forró óhajátok következtében eddigre összedől, elsüllyed vagy a tűz megemészti. S íme, az épület áll, sőt megerősödött, mert az osztályotokban az általatok eltávolított két csempét helyrerakták, a harmadik osztályban a térképtartószöveget újra beverték, a VI-ban a padokon a női neveket legyalulták. Sőt a természetrajzi szertárban is leporolták a mókust, meg a madarakat. A sas kivételével, mert az a mennyezeten függ és nem érte el a pedellus bácsi. Tehát az ábránd csalóka volt, mint a délibáb, ne is higgyetek másoknak. Különben is megmondta a költő: Ábrándozás az élet megrontója...

Aztán észvesztő gyorsasággal berohantatok az osztályba, ahol a baj-társak gyülekeztek. A viszontlátás öröme kitörő szokott lenni, de azért nem fontos, hogy mindjárt kitörjétek egymás kezét, vagy lábát. A szürke hét-

köznapokra is kell valami szórakozást hagyni. Ha egy-két idegen menekült szorult közétek, ne üssétek egészen agyon, mert visszamegy az elhagyott iskolájába azzal a kiáltással: Inkább egy szigorú latin tanár, mint negyven skalpoló indián...

Döntő fontosságú az előmenetelre nézve a jó elhelyezkedés és a szomszédok megválasztása. Legyetek szerények és a hátsó padokba nyomakodjatok bele. Ezek a padok azért is megfelelőbbek, mert így köztetek és a tanár úr között egy szilárd védővonal emelkedik emberi hátaktól. Erősebb, mint a Maginot-vonal, áttörni is nehezebb. A tanár urak ritkábban szánják rá magukat, hogy egy nyaklevest a hátsó sarokban eszközöljenek le, mint például az első padban. Különben is, mire odaérnek, elszáll a haragjuk. Aztán mint modern hadviselő feleknek arra kell törekednetek, hogy a puskák és más harcieszközök (riasztópisztoly, csúzli, csavarhúzó stb.) állandóan leplezve legyenek. Erre is igen jó a védelmi vonal. Magatok elé egy kövér, széles hátú fiút ültessetek: megbecsülhetetlen érték. Két Tibi-csokoládét vagy néhány bélyeget nyugodtan lehet ígérni. Megéri. A szomszéd megválasztása is fontos: jószívű legyen és kellő szakértelemmel rendelkezze felelős alkalmával a könyv és más segédeszközök kezelésében. Kosárlabda-kapitányt, vagy hosszútávfutót ne válasszatok szomszédnak, mert ez a fajta nem ismeri a meléktantárgyak könyveit.

A jó elhelyezkedés miatti örömötöket azonban ne fitogtassátok, mert a tanár úr gondolkozóba esik és elrontja a tervet. Legcélszerűbb ezúttal lapulni.

Gyorsírással jegyezte Rák Bandi.

ANEKDOTA

A művelt szakácsnő.

Anatole France, a francia regényíró, sokáig tervezgette, míg végre elutazhatott Sziciliába. Elutazása előtt bejelentette a szakácsnőjének, hogy Sziciliába megy. Ez abban a hitben hogy az valahol Párizs környékén lehet, megkérdezte tőle:

— De azért, ugye, vacsorára már hazajön a nagyságos úr?

Erdély területe 75.254 négyzetkilométer, lakosainak a száma 4.605.000. Legmagasabb hegycsúcsa a Fogarasi havasokbnn a Negoi, 2544 m. Folyói nem hajózhatók, de vízierejük jelentékeny. Ásványi kincsekben (szén, vas, arany, só, földgáz) igen gazdag. Vasútvonalainak a hossza 5445 km.

Csillagászati körökben állandó vita tárgya volt, hogy **milyen anyagokból áll a Hold.** A kérdést eddig tökéletesnek mondható csillagászati eszközökkel sem lehetett határozott alakban eldönteni. Az elektromos sugárzás új ismeretei tették lehetővé, hogy most már erről a kérdésről is biztosat lehet állítani. A Mount-Wilson csillagvizsgálóintézetben Pettit és Nicholson csillagászoknak sikerült pontosan kimutatni, hogy a Hold anyaga 70%-ban vasércet tartalmazó kőzet, 30%-ban pedig kihűlt láva és hamu. Az égitest egész felületét hamu takarja és ez az oka, hogy a fényvisszaverődés állandó rajta. Életfenntartáshoz szükséges anyagok tehát a Holdon nincsenek, mert a szó szerinti „föld” hiányzik. Hiányzik a légkör is. A Nap sugarai közvetlenül éri a felületet és 100 fokos hőség váltakozik 100 fokos hideggel. Ez a körülmény maga is kizárja azt, hogy a Holdon élet lehessen.

Memphis óegyiptomi városa, a mai Bad-rasein területén, fekete gránitszobrot találtak II. Ramses egyiptomi királyról, aki Kr. e. 1347—1280-ig uralkodott. A két méter magas szobor egészen jó állapotban van.

500 évvel Gutenberg felfedezése után dr. Coebel megoldotta a mikroszkópiai eljárás alapuló sokszorosítás kérdését. Ezentúl aránylag igen egyszerű készülékkel, könnyű módszerrel egy **több ezer kötetes könyvtárat** úgy lehet sokszorosítani, hogy teljes anyaga kényelmesen beleférjen egy íróasztal fiókjába. A másolás úgy történik, hogy az egész könyv tartalmát egy üvegszerű lapra veszik fel,

amely alig nagyobb egy levelezőlapnál. Száz oldal másolása mindössze 15 percet vesz igénybe. Egy 9×12 centiméteres filmmel fényképfelvételeket készítenek s ezeket 1:20 arányban kisebbítik. Ez által egy 160 oldalas könyv tartalmát egy levelezőlap nagyságú filmlemezre lehet felvenni. A mikroszkópius szöveg olvasása úgy történik, hogy a filmet átlátszó lapra helyezik. Tetszés szerint beállítható lencse segítségével az átvilágított képet tükörre vetítik, ahonnan teljes szín- és formahűséggel kerül az olvasófelületre. Az új eljárás lehetővé teszi, hogy régi okmányok, értékes, tudományos iratok irodalmi ritkaságok, kéziratok hozzáférhetővé váljanak a nyilvánosság számára.

Az első **püspök, aki repülőgépet vezet,** Soellmann newyorki érsek, aki 1925—1933-ig attasé volt a római államtitkárságnál. Római tartózkodása idején szerezte meg pilótaigazolványát. Valószínűleg ő az egyetlen püspök, akinek a repülőgép vezetésére kiképzése van.

Higanybányát fedeztek fel Jugoszláviában, Bugonj közelében. Már az első elemzésnél két és fél százalék tiszta higanyt mutatott ki a vizsgálat.

Egy amerikai repülőgép-szerkesztő mérnök egy titkos értekezleten bemutatta új találmányát, a „**folyékony bombát**”. Az új találmány különösen hadihajók fedélzetén vegez borzalmas pusztítást. Összetétele folyékony oxigén és szén.

Pollaci egyetemi tanárnak 35 évi kísérletezés után sikerült Paviában kínai teapalánta magvaiból kínai teát termelni. Színe, íze, szaga zamata ugyanolyan mint az eredeti kínai tealevelnek.

Facipőket viselnek Németországban nemcsak a gyermekek, hanem a felnőttek is. Remélik, hogy a facipő a háború után is divatban marad, mert szép, olcsó és egészséges.

P. F.

A BAKONYBAN

Jutalmazott útleírás. Irta: Szabó József. Pápa.

(Részlet.)

Mint tiszta forrásvíz a földből, úgy buzgott föl bennem a vágy, hogy elmegyek a Bakonyba. Végre a valóságban is odaértem a titkok sötét Bakonyába...

Bakonybél felé vettem utamat, Nagygyimóton keresztül, a bakonybéli apátság egyik fuvaros kocsiján. János bácsi, a kocsis: csontos, törődött magyar. Nem szól, ha nem kérdezem s ha fölvetek valamit, akkor is inkább illemből felel, hogy ismét hallgathasson, elmerülhessen magába, a gondjaiba. De mikor a fizetése iránt érdeklődöm, szemmel láthatólag szíven érintetem. Legyint egyet, mintha azt mondaná: nem illeti meg, hogy szóljak róla, de ha már megkérdezt, megmondhatom:

— 17 mázsa gabona és 40 P egy évre. Minden hónapra egy méter fa. Nem sok, pedig nehéz munkánk van. Minden másnap 2 órákor kelünk és fát hozunk Pápara. Ilyenkor nem is eszünk rendszeren. Reggel egy kis tejet iszom s legtöbbször avval vagyok egész nap, míg hazaérünk. Ez az állandó kocsirázás nem jót tesz az embernek, emiatt nem kívánja az evést.

(Csak bámultam, hogy megindult ebből a hallgatag emberből a szó, s milyen súlyosan hullanak belém szavai, pedig olyan közömbös formán beszélt, mintha nem is az ő életéről beszélne.)

Már elhagytuk Bébet és Bakonykopányt. Két sváb falu. Tudtam, hogy a Bakonyban vannak, de most, hogy a valósággal kell szemben állni, megdöbbenek. Nyomasztó érzés ül a szívemre.

Egy kis ennyivalót is hoztam az útra,

megkínálom János bácsit is. Erősen szabódik, végre elfogad egy keveset.

Jól megzötyögtetett már a kocsi, a nagy forróságban el is álmosodtam, de mikor a Gerece hús levegője megcsapott, egészen megújultam.

A Gerece völgye olyan gyönyörű hely, hogy párfját egész utazásom alatt nem találtam. Az út mindenütt patak partján fut, mintha mindig egy hegygerincnek szaladna neki, csak mikor odaérünk, akkor látjuk, hogy újra elkanyarodunk mellette. A patak meg hol jobbfelől, hol balfelől folydogál.

A Gerece völgyében több időt töltöttem később, mikor egyedül, gyalog jöttem vissza. Három, négy órahosszat ballagcsáltam végig, közben fürödtem hús hegyi patakban, hevertem dűsfüvű réten s néztem a sötét erdőt, a komor, büszke Bakonyt.

Már a folytonos ülésben elsenyvedt az egyik lábom, utána a másik is, mikor egyszerre elszaladnak a hegláncok egymástól s köröskörül hegyekkel büszkélkedő helyre értünk, a Bakony közepébe, Bakonybélbe. A nap fennült a hegy tetején s gyönyörködött, mint én is.

Másnap reggel egymásfelé indultunk a nappal. Egymás arcán néztük a hajnalpírt s biztattuk egymást fölfelé, én őt az égre, ő engem a hegyre.

A Somhegyet megkerültem, egy gyalogúton értem ki az útra. Mielőtt tovább mennék, egy kicsinyt leheveredek és biztatom magamat kenyérrel, szalonnával, a tovább gyaloglásra.

Amint ott fekszem, két biciklis törtet fölfelé, a gépet tolvaj, nagy erőlködéssel.

Utánuk nemsokára én is útnak eredek. Úgy járok a Bakonyban, mint egy hazájára talált fejedelem. Az erő hatalmas érzete sűrül bennem. Olyan ingerem támad, hogy valakivel birkóznom kell, csak úgy játékból, mégis halálosan!... Vagy legalább egy nagyot kurjantok, ha rejtőznek még betyárok az erdőkben, rontsanak elő, vigyenek magukkal, mert nekem is nagy a bánatom s nagy a kedvem és érzem, hogy valami nagyot kell tennem, mert különben megszakadok a feszülésben.

Pénzeskútot is elhagytam már s neki dültem az Égett-hegynek. Az Égett-hegyen pénzeskúti marhák legelnek, jókora csorda. Amint szemlélődöm, nótát hallok fütüülni, népdalt. Megyek a hang után s egy bojtár gyerekre akadok, amint falevéllal fütüült, de az, amint később bemutatta, a fogain is ki tudta verni a nótát, a körmeivel. Kérészemre több nótát elfütüült, s különösen ez tetszett

Erdő mellett nem jó lakni, haj, haj haj,
Mert sok fát kell hasogatni, haj, haj, haj.
Kilenc ölet meg egy felet,
Ketten ne szeressünk egyet.
Megöszül a fejemen a göndör haj.

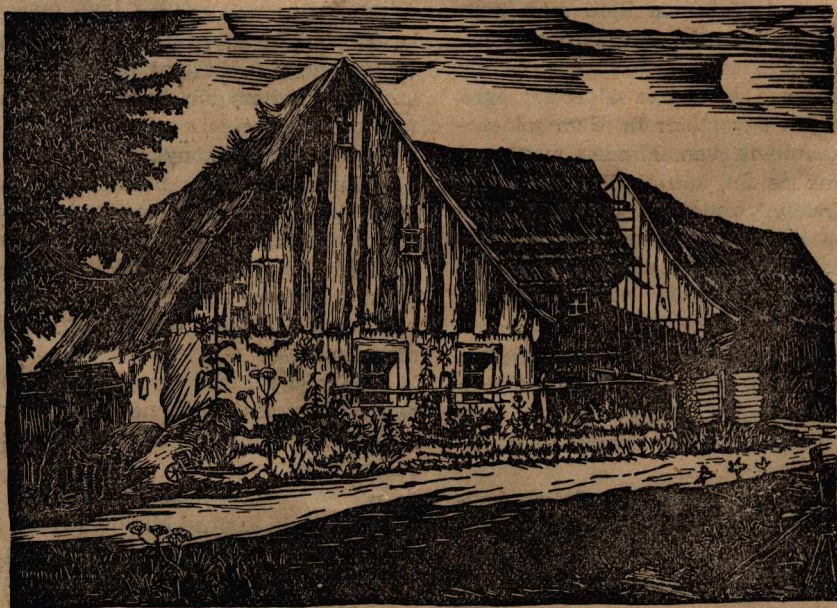
Ezt a dalt dúdolgatva, értem el útam legközelebbi végére, barátomhoz.

A drága erőgyűjtés hete volt, amit náluk töltöttem. Még akkor vasárnap elcsörtettünk vissza Bakonybélbe, de nem a rendes úton, hanem keresztül-kasul, hegyenvölgyön. Közben elévedtünk és neveltük tehetetlenségünket. Az én lábam nem örült ennek az útnak, mert a cipő sok helyen hólyagot csókolt rá. Most utólag édes érzéssel gondolok erre a kalandos kis útra: bujkálásokra, kapaszkodásokra, kétségbeesésre, reménykedésre, illanó őzekre, vaddisznófekvésekre. Az egész Bakony volt előttem, melyben még idegenként mozogtam, de már is otthonosan.

Estefelé, mikor lezuhant a nap a hegyek mögé, gyakran nézegettem a Fekete Hajag felé, amint vérző, óriás vadkanhoz hasonlóan feküdt nagy, titkos erővel. Belém is lopódhattak ezekből a titkos erőkből, mert alig birtam magammal.

Bakonyi útam elért Mórig, le Fehérvárig és Veszprémig.

Mentem éjjel erdőben, nagy, csendes, sötét erdőben. Fönt a fák csúcsain sziporkáztak a csillagok, lent a fák alján, a leveleken és a fűben Szentjánosbogarak! Csodálatos, különös éj, a csodálatos, különös Bakonyban!

Város vége.

Wagner Orsolya VIIIb. lg. tan. Bpest., pályadíjat nyert képe.

Húsz évig

Húsz évig vártunk könnyező szemekkel,
Húsz évig hitték, hogy most meghalunk,
S mi tudtuk, azt, hogy megfizetünk egyszer,
Mert erős, bátor, izmos a karunk.
Tudtuk, hogy egyszer valóra vál álunk
És könnyeinkből szent forrás ered,
Tudtuk, hogy egyszer elindul majd újra
A dicső magyar honvéd hadsereg.

Tudtuk, hogy egyszer fiát taníthatja
Magyarul, újra, a magyar anya
És felharsan a Kárpátok tövében
A magyarságnak ősi, szent dala.
Éreztük, eljő még a mi időnk majd
És miénk lesz itt majd a főszerep'
Ha elindul a csonka kis Hazából
A dicső magyar honvéd hadsereg.

Éreztük, nem lesz bánat e hazában
És jön egy áldott, boldogabb idő
És eljön már, mit olyan régen vártunk,
A rég óhajtott, szebb magyar jövő;

Mikor az ősi hon minden fiának
A szeméből majd örömkönny pereg,
Mikor elindul boldog, piros arccal
A dicső magyar honvéd hadsereg.

Ereztük, hogy most feltámadt e nemzet
És nem veszhet el a magyar soha,
Tudtuk, hogy lesz még a Felvidékünknek
S a szent Erdélynek új „aranykora”.
S egy őszi reggel tüzesebbek lettek
A lázban égő, könnyező szemek,
Mert elindult a csonka kis hazából
Az első magyar honvéd hadsereg.

És elindultak egyesült erővel,
De könnyes lett a szemük odaát,
Mikor meglátták, húsz év után, újra
Az elszakadt, de visszavett hazát,
S az ősi magyar fehér templomokban
Sírva térdeltek el az emberek.
„Köszönjük, Isten, hogy elindult hozzánk
A dicső, magyar honvéd hadsereg!”

Fáy Ferenc
VIII o. t., Bonyhád.

ANEKDOTÁK

Baráti önfeláldozás.

Ponson du Terrail francia regényíró és Millet festőművész jó barátok voltak.

— Te, az apám feszült érdeklődéssel várja a regényedet az újságban, — szólt egyszer a festőművész. — A bárónőt tegnap is a legkínosabb helyzetben hagytad hátra, mikor elfogták a rablók. Mondd, kérlek, meg fog halni?

— Már meg is halt — szólt a regényíró olyan hangon, ahogyan a bíró a halálos ítéleteket hirdeti ki. — Appiani leszúrta törrel.

— Tehát nincs menekvés? — kérdezte kétségbeesetten Millet.

— Miért izgat téged annyira a bárónő sorsa?

— Fogadtam az apámmal: ő azt állította, hogy a bárónő meghal a regényben, én meg azt vitattam, hogy meg fog menekülni.

— Hát így áll a dolog? Mibe fogadtatok?

— Húsz aranyba.

— A manóba is. Ez nem csekélység.

Ezzel az író elveszi az óráját és feláll:

— Nézd, barátom, most tíz óra van. Ha sietek, még megmenthetem a bárónőt. Fizesd meg a kocsimat, rohanok a nyomdába és a bárónő csodálatos véletlen folytán kimene-kül a veszedelemből.

Millet nagyon hálálkodott a kedves és szolgálatkész írónak a ritka szívességért, de az szerényen elhárította magáról a köszönetet:

— Ugyan, kérlek, mit meg nem tesz az ember a barátjáért.

Nem szereti a pénzt.

Béraud Henrik, francia regényíró állítólag nagyon szereti a pénzt. Egy alkalommal, mikor nézeteltérése támadt — ugyancsak pénzkérdésben — a kiadójával, végül is így szólt:

— Nézze, a pénz még nem boldogság.

— Nagyon csodálkozom — felelte a kiadó — hiszen azt hittem, hogy ön nagyon szereti a pénzt.

— A pénzt nem — válaszolt a regényíró — hanem a kamatait.

1. A tintaszagú terem.

Nem látott a hatalmas terem sűrű embertömegéből mást, csak a zöld posztóval letakart asztal mögött álló hatalmas férfit. Apja ott ült mellette, néha rápislantott, de aztán újra csak az emelvényen beszélő, jó magyar arcú férfit nézte, hallgatta minden idegszálával.

Az a férfi Lovass István, a gimnázium igazgatója volt; tanévnitő beszédét mondotta. Már éppen a beszéd vége felé járt. Most szétvetette karjait és így mondta a hallgató sokaságnak, arra felé fordulva, ahol a diákok álltak:

Előttem a küzdés, előttem a pálya,
Az erőtlen csügged, az erős megállja!

És elhallgatott. Olyan csend lett, hogy a légyzümmögést is meg lehetett hallani. Azután felzúgott a taps; olyan zúgás, éljenzés támadt, hogy az ablakok is megreszkettek belé.

Ő is tapsolni kezdett, ő Bikácsy Ferke, I. gimn. tanuló, hiszen neki is szólt az igazgató beszéde. Ő is erős akar lenni és hogy bizonyítsa ezt, jó erősen összeverte két apró tenyerét.

Elénekeltek a Himnuszt. Bikácsy Ferke is tele torokkal fújta:

Isten, áldd meg a magyart...

Utána azt az utasítást hirdették ki, hogy a diákság menjen a tantermekbe.

A közönség zsi bongva vonult ki a díszteremből és szétfolyt a visszhangos folyosón. Hangos beszéd, lökdösődés közben oszlott szét az ünnepi ruhás közönség. Régi cimborák üdvözölték egymást, egyesek futva mentek osztálytermük felé, ajtókat csapkodtak: élt, forrongott az előbb még komoly méltósággal némán álló iskolaépület.

Bikácsy Ferkó szorosan fogta apja kezét és némán, kicsit szorongva nézett szét az idegen világban. Egyszer csak azon vette magát észre, hogy egy ajtó előtt állnak a folyosó végén. Az ajtó szemöldökfájára egy tábla volt szegezve ezzel a felírással: I. osztály.

— Megérkeztünk, kis fiam — szólalt meg az apja. — Most elválunk.

Megijedt, mikor nem érezte apja meleg kezének szorítását, de aztán összeszedte magát:

— Kezit csókolom, édesapám — mondta bátran. Ránézett apjára, megfordult és határozott mozdulattal nyitotta ki az ajtót.

Ez volt az első lépése a nagyvilágba.

A teremben megállt. A terem illatát érezte először, a friss tinta szagát. Az egész termet betöltötte ez a tintaszag.

Tintaszagú terem — állapította meg magában. Erről eszébe jutott, hogy minden háznak meg van a maga egyéni illata. Ha apja dolgozószobájára gondolt, erős dohányszagot érzett. Az éléskamrában hagyma, alma és füstölt hurka szaga fogadta. Présházuknak is megvolt a megnevezhetetlen különös illata. Most, hogy ebbe az új idegen terembe lépett, a tintaszag csapta meg. Jó volt ez a gazdagon szétáradó friss tintaszag.

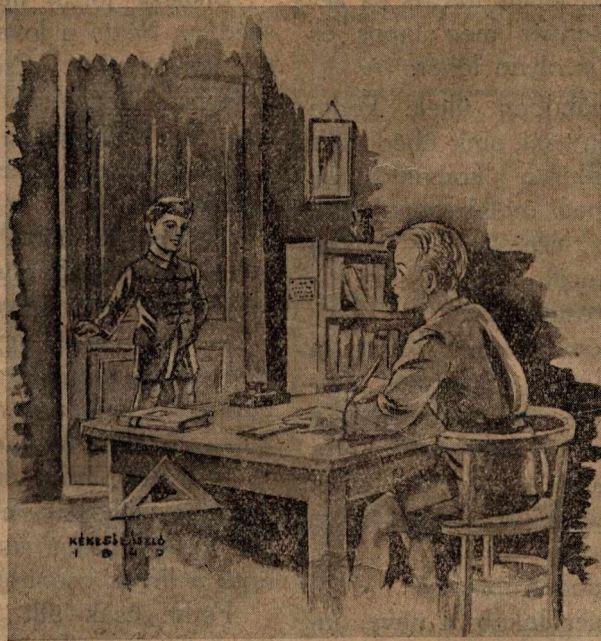
Körülnézett. Szép, nagy terem volt az osztályuk. A padok is sokkal szebbek, mint odahaza az elemiben. Bátran beült az első padba és úgy érezte, hogy jól fogja itt érezni magát.

2. „Szatyí” és társai.

Bikácsy Ferke már két napja járt iskolába. Most éppen szobájában ült és barátkozott könyveivel meg új környezetével. Apja elutazott, ő itt maradt Murgáéknál, a diákszobában, ahol vele lakott Kakasdi Gyuri. Gyuri már másodikos volt; nagyhangú gyerek. Eddig még nem nagyon barátkoztak össze.

A szoba közepén egy nagy asztal volt. Két fiókja is volt, egyik Gyurié, a másik az övé. Az asztal valamikor barnára volt festve, most azonban tele

volt tintafolttal és faragásokkal. Az asztallap közepén bicskával húzott vonal két részre osztotta az asztalt. Így nem lehetett vitás, hogy mennyi az egyiké, és mennyi a másiké. — Ferkó odaült az ő részéhez és egy papírlapot vonalazott, az órarendjét akarta beírni.

— Hogy vagy, szecska ?

Gyuri jött be hangosan fütyüléssel. Az ajtót becsapta, sapkáját az ágyra hajította, és odaállt melléje :

— Hogy vagy, szecska ?

Ferkó csodálkozva nézett rá.

— Miért nézel olyan nagyon ? Talán nem vagy szecska ?

— Miért lennék én szecska ? — válaszolt és arra gondolt, hogy a szecska tehéneledel.

— Azért, mert itt minden elsőst szecsának hívnak.

Bikácsy nem szólt, de nem nagyon tetszett neki Gyuri.

Kakasdi Gyuri is leült az asztalhoz. Fiókjából kolbászt meg zöldpaprikát vett elő. Bicskáját is kinyitotta és átszolta Bikácsynak :

— Van szatyid ?

— Micsodám ?

— Szatyid. Én az enyémet nem hoztam el és most veszem észre, hogy nincs kenyerem.

— Mi az a szatyí ?

— Még azt sem tudod ? Látszik, hogy

szecska vagy. Szatyí az a kenyér, amit a konviktusban kapunk.

— Miért szatyí a kenyér?

— Mert kenyér az, amit otthon sütnék; ez csak szatyí.

Bikácsy Ferke elgondolkozott. Valami igazság van benne. Milyen más az otthoni kenyér. Szép fehér, magas és kerek. Az itteni kenyér meg lapos és hosszúkas. Nem is olyan fehér.

Egy ideig csöndben ültek. Ferke odaadta azt a kenyeret, amit ebéd után uzsonnára kaptak a konviktusban. Gyurka evett, ő meg tovább vonalazott.

— Mit csinász, szecska? — szólalt meg később Kakasdi.

— Tanrendet csinálók.

— Miért kínlódsz vele? Kapsz a Kóbinál ingyen szép nyomtatott órarendet. Ilyet ni — és odamutatta a magáét.

— Ki az a Kóbi?

— Strasser bácsi, a szatócs, itt a szomszédban.

— Miért mondod Kóbinak?

— Mert Strasser Jakab a neve. Jakab pedig Kóbi.

Ezen mosolygott egy kicsit. Nem is olyan rossz gyerek ez a Gyuri. Milyen sok mindent tud — gondolta magában.

— Gyere, mindjárt átmegyünk — állott fel Kakasdi. — Én úgyis akarok egy számtanfüzetet venni, és akkor kérünk egy tanrendet neked.

Ferke szívesen ment vele; már szerette is, hogy így segít rajta.

3. Csinos, a táltos.

A két fiú a Gimnázium-utcában a szatócsbolt felé tartott. Nem volt messze tőlük. Ahogy közelednek a kis üzlet felé, egyszer csak felkiáltott Gyurka:

— Nini a Csinos! Szervusz Csinos.

— Hát te élsz még? — és megállt a járda szélén, éppen a kis bolt előtt. Egy kocsi állt ott.

— Nézd meg ezt a táltost — fordult oda Ferkéhez. — Kóbi szódavizet fuvaroztat vele, pedig legfeljebb hadvézéreket volna szabad neki hátán hordani.

Bikácsy jóízűt nevetett Gyurka beszédén. Nézte a lovat. A ló öreg volt és gondozatlan. Csontjai kiálltak; a rongyos, toldozott szerszám feltörte hátát. Nagy fejét bánatosan lógatta.

Kakasdi nagy hangon folytatta magyarázatát.

— Nem is tudod, milyen nevezetes ló ez. Még a suliban is tanulni fogsz róla.

Bikácsy csak nevetett.

— Nem hiszed ugye? Pedig így van. Noé ezt a lovat vitte be — állítólag — bárkájába, mikor az özönvíz volt.

— Jó alak vagy, Gyuri.

— Lehet, hogy az állatorvosi egyetemre is fölviszik, mert ez csodaállat: élő ló, és mégis tanulmányozni lehet rajta a lovak csontrendszerét.

Ferke csak állt és mosolygott Kakasdi Gyuri szellemeskedésén. Nézte az öreg állatot. Vastag csíkok húzódtak végig a hátán meg az oldalán. Az ostor nyomai.

— Gonosz ember lehet a kocsis — gondolta magában Ferkó, és megsajnálta Csinost. Otthon, a falujukban nem igen lehet ilyet látni.

Akkor kijött az üzletből a kocsis és felült a bakra.

— Gyí.

A ló nekirugaszkodott, az istráng megfeszült, de a kocsi nem mozdult.

— Gyűe, Csinos — kiáltott újra a kocsis, és már csattant is az ostor.

A ló újra nekirugaszkodott és a kocsi elindult. A kerekek nyikorogtak.

(Folytatása következik.)

BETŰREJTVÉNYEK.

(Egyenként 2 pont.)

Szereks

Szokolay Pál

K

iiiiii

Párkány

Szokolay Pál

y

K K

Morgólepész

Szörády István

Járó gége
g = p

Főzelek

Réthy Béla

K főz

Kalapal

Borbély Károly

Fejfedő hamis

Basátság

Zorkóczy Gábor

Cimbora S gally

Minden ember legyen ember és magyar, akit a föld hand ségével betakar

SZÁMREJTVÉNY.

(5 pont.)

38, 23, 46, 48, 47, 4, 16, 50, 13, 8,
1, 56, 27, 5, 12, 40, 31, 7, 44
54, 39, 28, 10, 3, 43, 11, 49
42, 37, 6, 53, 14, 35, 17,
25, 29, 34, 15, 41
51, 18, 57, 21, 55
36, 2, 22, 19, 26
20, 45, 9, 52, 32
24, 33, 30
1—57

- = A katonaság feladatai közé tartozik
- = Nagy portugál felfedező
- = A magyar költészet egyik büszkesége
- = Az átvilágítás feltalálója
- = Hazánkbeli népviselet
- = Csalit _____
- = Jó cég
- = Krasznahorka birtokosa volt ez a család
- = Kripta
- = Vörösmarty idézet

Kossuth Tivadar.

ANEKDOTA

Az örök béke.

Egy akadémiai tag kissé gúnyosan kérdezte egyszer Briand francia külügyminisztertől:

— Miniszter úr, ön, valóban hisz az örök békében?

— Miért ne hihetne az ember valaminek

az örökkévalóságában? Hiszen, ön, mint az akadémia tagja, szintén halhatatlan.

A francia akadémia tagjait csakugyan halhatatlanoknak nevezik.

Az akadémikus elértette az ügyes visszavágást, mosolyogva hajolt még:

— Kívánom, hogy az ön békéjének az örökkévalósága tovább tartson, mint az én halhatatlanságom.

Mit nyújt az Evangélikus Egyház- kerületek Jóléti Egyesülete?

A családban előforduló halálesetkor temetkezési segélyt. Kiházasítási, tanulmányi és neveltetési segélyt. — Élet, nyugdíj, tűz, jég, betörés, baleset, szavatosság, gyár, autó biztosításainak a legolcsóbb díjtételét. — A tagok érdekeit a *Jóléti Egyesület* gondos figyelemmel segíti elő. — Evangélikus egyházát támogatja mindenki, aki a *Jóléti Egyesületet* felkarolja. — Hívja fel mindenki a hittestvérek figyelmét a *Jóléti Egyesületre*.

Felvilágosítással és tájékoztatással szolgál az egyesület központja: Budapest., IV., Fehérhajú-u. 8—10. (Ev. bérház.) Telefon: 186—332, valamint a kerületi fiókok: Békéscsaba, Debrecen, Érsekújvár, Győr, Kassa, Miskolc, Pécs, Szeged, Szombathely. Minden egyházközségben megbízottai vannak az egyesületnek. — Állandóan felvesszünk és foglalkoztatunk megfelelő javadalmazással tagszerzőket, -hölgyeket is.

BUDAPEST, 1940. SZEPTEMBER.

XIX. ÉVFOLYAM 1. SZÁM.

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat.

Alapította Algöver Andor.

Főszerkesztő: Dr. Bánkúti Dezső. Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Rempert Elek.

Szerkesztő bizottság Arató István, Kőszeg, Dr. Blázy László, Budapest, Dr. Czinkotszky Jenő, Békéscsaba, Dr. H. Gaudy László, Budapest, Dr. Keken András, Hódmezővásárhely, Kirner Gusztáv, Békéscsaba, Máczay Lajos, Nyiregyháza, Dr. Ruhmann Jenő Sopron, Dr. Zelenka Margit, Budapest, Dr. vitéz Zerinváry János, Bonyhád.

Szerkesztőség: Budapest, VII., Vilma királynő-út 19.

Kéziratok a felelős szerkesztő lakására, Budapest, VII., Damjanich-u. 28/b, III. 22. küldendők.

A kiadóhivatal vezetője: Ruzicska László, Budapest, XI., Váli-út 4, II. 2.

Postatakarékpénztári csekkszámla: 26.111.

A lap havonként jelenik meg.

Előfizetési ára egy évre 3 pengő; egyes szám ára 40 fillér.

Garab József könyvnyomdája, Cegléd.

Leidzeinyi, Tráger